

Przedmiot

Artykuł 259 TFUE — Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 18 ust. 1 WE, art. 3 ust. 2 TUE, art. 21 ust. 1 TFUE oraz dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158, s. 77) — Nadużycie prawa Unii — Zakaz wjazdu na terytorium Republiki Słowackiej skierowany do prezydenta Republiki Węgierskiej, który zamierzał udać się tam na zaproszenie organizacji społecznej — Zakaz wjazdu oparty m.in. na dyrektywie 2004/38/WE — Zastosowanie przepisów prawa Unii dotyczących swobody przemieszczania się osób do głów państw członkowskich oraz do innych osobistości reprezentujących państwa członkowskie

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Węgry zostają obciążone kosztami postępowania.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 października 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Elenca Srl przeciwko Ministero dell'Interno

(Sprawa C-385/10) (¹)

(Swobodny przepływ towarów — Ograniczenia ilościowe i środki o skutku równoważnym — Wewnętrzne wykładziny kominów i przewodów kominowych — Brak oznakowania zgodności CE — Wyłączenie wprowadzenia do obrotu)

(2012/C 379/04)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Elenca Srl

Strona pozwana: Ministero dell'Interno

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Consiglio di Stato — Wykładnia art. 2, art. 4 ust. 2, art. 5 i art. 6 dyrektywy Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i

administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych (Dz.U. L 40, s. 12) — Produkty nieobjęte normami zharmonizowanymi przewidzianymi w dyrektywie — Przepisy krajowe wyłączające wprowadzenie do obrotu wewnętrznych wykładzin kominów i przewodów kominowych z tworzyw sztucznych bez oznakowania CE

Sentencja

- 1) Wykładni dyrektywy Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych, zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwia się ona przepisom krajowym, które uzależniają z mocy prawa wprowadzenie do obrotu wyrobów budowlanych, takich jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, pochodzących z innego państwa członkowskiego od umieszczenia oznakowania CE.
- 2) Wykładni art. 34–37 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które uzależniają z mocy prawa wprowadzenie do obrotu wyrobów budowlanych, takich jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, pochodzących z innego państwa członkowskiego od umieszczenia oznakowania CE.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.10.10.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 października 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — X NV przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-498/10) (¹)

(Swoboda świadczenia usług — Ograniczenia — Przepisy podatkowe — Pobór u źródła podatku od wynagrodzeń, który powinien być dokonany przez usługobiorcę mającego siedzibę na terytorium kraju, od wynagrodzenia należnego usługodawcy mającemu siedzibę w innym państwie członkowskim — Brak takiego obowiązku w odniesieniu do usługodawcy mającego siedzibę w tym samym państwie członkowskim)

(2012/C 379/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony postępowania przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X NV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 56 TFUE — Ograniczenie swobodnego świadczenia usług — Pobór u źródła podatku od wynagrodzeń, który powinien być dokonany przez usługobiorcę mającego siedzibę na terytorium kraju, od wynagrodzenia należnego usługodawcy mającemu siedzibę w innym państwie członkowskim — Brak takiego obowiązku w odniesieniu do usługodawcy mającego siedzibę w tym samym państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż nałożony na usługobiorcę, na mocy uregulowania jednego państwa członkowskiego, obowiązek dokonania poboru u źródła podatku od wynagrodzeń wypłaconych usługodawcom mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, podczas gdy taki obowiązek nie istnieje w odniesieniu do wynagrodzeń wypłaconych usługodawcom mającym siedzibę w danym państwie członkowskim, stanowi ograniczenie swobodnego świadczenia usług w rozumieniu tego przepisu ze względu na to, że oznacza on dodatkowe obciążenie administracyjne i związane z nim ryzyka w dziedzinie odpowiedzialności.
- 2) O ile ograniczenie swobodnego świadczenia usług wynikające z uregulowania krajowego takiego jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym wypływa z obowiązku dokonania poboru u źródła ze względu na to, iż oznacza dodatkowe obciążenie administracyjne i związane z nim ryzyka w dziedzinie odpowiedzialności, o tyle ograniczenie to może być uzasadnione koniecznością zapewnienia skutecznego poboru podatku i nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu, nawet biorąc pod uwagę możliwości wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń dotyczących podatków stwarzane przez dyrektywę Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych środków, zmienioną dyrektywą Rady 2001/44/WE z dnia 15 czerwca 2001 r. Późniejsza rezygnacja z poboru u źródła będącego przedmiotem postępowania przed sądem krajowym nie przesądza ani o jego odpowiednim charakterze do osiągnięcia zamierzonego celu, ani o jego proporcjonalności, które to cechy należy oceniać jedynie w świetle zamierzonego celu.
- 3) W celu oceny, czy obowiązek dokonania przez usługobiorcę poboru u źródła, ze względu na to, że oznacza on dodatkowe obciążenie administracyjne i związane z nim ryzyka w dziedzinie odpowiedzialności, stanowi ograniczenie swobodnego świadczenia usług zakazane przez art. 56 TFUE, nie ma znaczenia kwestia, czy usługodawca niebędący rezydentem może odliczyć podatek pobrany w Niderlandach od podatku, jaki jest on zobowiązany zapłacić w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 października 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — Staatssecretaris van Justitie przeciwko Mangatowi Singhowi

(Sprawa C-502/10) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2003/109/WE — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Zakres stosowania — Artykuł 3 ust. 2 lit. e) — Pobyt na podstawie formalnie ograniczonego zezwolenia)

(2012/C 379/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Justitie

Strona pozwana: Mangat Singh

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Raad van State — Wykładnia art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, s. 44) — Pojęcie „formalnie ograniczone zezwolenie na pobyt” — Zezwolenie na pobyt niedające możliwości uzyskania zezwolenia na pobyt na czas nieokreślony, ale które może być przedłużane nieograniczoną liczbę razy

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „zezwolenie na pobyt [które] zostało formalnie ograniczone” nie obejmuje zezwolenia na pobyt na czas określony wydawanego określonej grupie osób, którego ważność może być przedłużana nieograniczoną liczbę razy, nie dając jednocześnie żadnej perspektywy uzyskania zezwolenia na pobyt na czas nieokreślony, tak długo, jak długo tego rodzaju formalne ograniczenie nie stoi na przeszkodzie stałemu osiedleniu się obywatela państwa trzeciego w danym państwie członkowskim, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 15.1.2011.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 18.12.2010.